

РЕШЕНИЕ

№ 12386

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на десети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разглежда докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110111344 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 59541/ 02.03.2023 г., с която от С. А. д - п, ЕГН ***** против с, е предявен иск с правно основание чл. чл. 238, ал. 1, предложение 2 от ЗМВР вр. 78, ал. 1 от ЗДСл.вр. чл. 200, ал. 1 КТ, за сумата от 7200,00 лева, представляваща еднократно обезщетение в размер на 6 месечни брутни възнаграждения за претърпяна от нея, по повод изпълнение на служебни задължения, на 25.07.2018 г. в гр. София, бул. „Александър Стамболийски“, трудова злополука, изразяваща се в счупване на пателата на десен крак, представляваща средна телесна повреда, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 26.07.2018 г. до датата на окончателното му изплащане.

В исковата си молба ищецът твърди, че се намирал в служебно правоотношение с ответника по силата на заповед № 8121 К-7677 от 25.10.2017 г., заемайки длъжността „старши експерт“ в 01 сектор „Анализ и планиране“ към отдел „Информационно осигуряване, анализ и планиране“ при с (СДВР). Поддържа, че служебното правоотношение между страните е прекратено със заповед с рег. № 8121 К-58 от 06.01.2022 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, считано от 14.01.2022 г. Сочи се, че на 25.07.2018 г. по време на обедната си почивка ищцата се е подхлъзнала и паднала върху плочките на тротоара, в близост до светофара на бул. „Стамболийски“ в гр. София, като от коляното ѝ потекло кръв и се е подуло, причинявайки ѝ силни болки. На следващия ден, след преглед, ѝ бива издаден болничен лист № Е 20176128729 от общопрактикуващ лекар за временна неработоспособност за 14 дни с диагноза „Счупване на пателата“. При последващ преглед на 26.07.2018 г. на ищцата е поставена същата диагноза от ортопед-травматолог, като ѝ е издаден болничен лист № Е 20180576282 за временна нетрудоспособност за 30 дни. След изтичането на този болничен лист на ищцата ѝ е издаден нов болничен лист № Е

20180576326 за временна нетрудоспособност за още 30 дни. Териториално поделение София-град на НОИ е констатирало инцидента като трудова злополука с разпореждане № 23447 от 17.06.2019 г. Изготвен е обстоятелствен протокол от прекия ѝ ръководител, удостоверяващ обстоятелствата около травмата на ищцата. В допълнение, издадено е медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. от Медицински институт – Централна експертна лекарска комисия, удостоверяващо, че получената от ищцата травма съответства на квалификацията за средна телесна повреда.

Ищцата твърди, че в продължение на три години е настоявала пред прякото си служебно ръководство в СДВР да препрати документацията, свързана с травмата ѝ, до МВР за изплащане на дължимото ѝ обезщетение, или същото да бъде изплатено от СДВР. Това не е извършено.

Моли, за уважаване на предявения иск и за осъждането на ответника да заплати в полза на ищцата сумата от сумата от 7200,00 лева, представляваща еднократно обезщетение в размер на 6 месечни брутни възнаграждения за претърпяна от нея, по повод изпълнение на служебни задължения, на 25.07.2018 г. в гр. София, бул. „Александър Стамболийски“, трудова злополука, изразяваща се в счупване на пателата на десен крак, представляваща средна телесна повреда, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 26.07.2018 г. до датата на окончателното му изплащане.

Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК, от името на ответника СДВР, е депозиран отговор на исковата молба, с който се оспорва предявения иск. Поддържа се, че предявеният иск е неоснователен и недоказан. Оспорва се твърдението, че ищцата е претърпяла средна телесна повреда на процесната дата, място и час. Поддържа се, че ищцата неправилно се позовава на разпоредбата на чл. 238, ал. 1 от ЗМВР, тъй като тя се е намирала в служебни, а не в трудови правоотношения със СДВР. Ответникът твърди, че в исковата молба не са представени доказателства за настъпила вреда, поради което не е осъществен фактическият състав на чл. 78, ал. 1 от ЗДСл. В условията на евентуалност ответникът поддържа, че размерът на претендираното обезщетение е прекомерно завишен. Моли се за отхвърляне на предявения иск. Претендират се разноси.

С оглед изявленията и твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, съдът е отделил за непосредствено и ненуждаещо се от доказване в производството, че страните в настоящото производство са били обвързани от валидно възникнало служебно правоотношение по силата на заповед № 8121 К-7677 от 25.10.2017 г., заемайки длъжността „старши експерт“ в 01 сектор „Анализ и планиране“ към отдел „Информационно осигуряване, анализ и планиране“ при С (СДВР); че служебното правоотношение между страните е прекратено със заповед с рег. № 8121 К-58 от 06.01.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, считано от 14.01.2022 г., както и че с разпореждане № 23447 от 17.06.2019 г., издадено на основание чл. 60, ал. 1 КСО, от длъжностно лице при ТП на НОИ – София - град, настъпилата с ищеца на 25.07.2018 г. злополука е призната за трудова по чл. 55, ал. 2 КСО.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое

убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявеният е иск с с правно основание чл. чл. 238, ал. 1, предложение 2 от ЗМВР вр. 78, ал. 1 от ЗДСл.вр. чл. 200, ал. 1 КТ.

За уважаване на предявения иск с с правно основание чл. чл. 238, ал. 1, предложение 2 от ЗМВР вр. 78, ал. 1 от ЗДСл.вр. чл. 200, ал. 1 КТ, в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е работил по служебно правоотношение с ответника и е претърпял посочената злополука, че тя е призната за трудова по надлежния ред, че е довела до получени от ищцата травматични увреждания, характеризиращи се като средна телесна повреда и причинно-следствена връзка между злополуката и причинените неимуществени, тоест да са закономерна, естествена последица от злополуката, която е настъпила през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието.

При доказване на горните обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже, че обезщетение за претърпяната трудова злополука е било изплатено на ищцата.

С оглед изявленията и твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, съдът е отделил за непосредствено и ненуждаещо се от доказване в производството, че страните в настоящото производство са били обвързани от валидно възникнало служебно правоотношение по силата на заповед № 8121 К-7677 от 25.10.2017 г., заемайки длъжността „старши експерт“ в 01 сектор „Анализ и планиране“ към отдел „Информационно осигуряване, анализ и планиране“ при с (СДВР); че служебното правоотношение между страните е прекратено със заповед с рег. № 8121 К-58 от 06.01.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, считано от 14.01.2022 г., както и че с разпореждане № 23447 от 17.06.2019 г., издадено на основание чл. 60, ал. 1 КСО, от длъжностно лице при ТП на НОИ – София - град, настъпилата с ищеца на 25.07.2018 г. злополука е призната за трудова по чл. 55, ал. 2 КСО.

По делото страните не спорят, че към 25.07.2018 г. е било налице служебно правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал като държавен служител длъжността „старши експерт“ в 01 сектор „Анализ и планиране“ към отдел „Информационно осигуряване, анализ и планиране“ при с (СДВР). Същото това обстоятелство се установява и от събраните в производството доказателства.

Не е спорно между страните и се установява от събрания в производството доказателствен материал, че с разпореждане № 23447 от 17.06.2019 г., издадено на основание чл. 60, ал. 1 КСО, от длъжностно лице при ТП на НОИ – София - град, настъпилата с ищеца на 25.07.2018 г. злополука е призната за трудова по чл. 55, ал. 2 КСО.

От представеното и приобщено към доказателствения материал по делото медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт - МВР се установява, че при настъпилата злополука на 25.07.2018 г. на ищеца е причинено "счупване на капачката на дясното коляно", което е довело до "трайно /за срок повече от един месец/ затруднение на основната функция на долния крайник, което е определено като средна телесна повреда по смисъла на

чл. 129 НК.

Както се посочи и по-горе, страните не спорят относно обстоятелството, че станалата злополука с ищеца е трудова по смисъла на чл. 55, ал. 2 КСО, което е видно и от представеното разпореждане № 23447 от 17.06.2019 г., издадено на основание чл. 60, ал. 1 КСО, от длъжностно лице при ТП на НОИ – София - град, като няма твърдения или представени доказателства от страните същото да е било обжалвано от ответника.

Съгласно разпоредбите на чл. 238, ал. 1 и, ал. 3 ЗМВР на служителите на МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер на 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда, като видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, а обстоятелствата, при които е причинена, се удостоверяват от прекия ръководител.

Както се посочи и по-горе, за основателността на предявения иск, в производството следва да се установи наличието на следните предпоставки: 1/ ищецът да е в служебно правоотношение /държавен служител/ в МВР; 2/ да е получил телесна повреда-средна или тежка по повод изпълнение на служебните му задължения и 3/ да е налице причинна връзка между получената телесна повреда и извършените действия или бездействие, свързани с изпълнение на длъжността, която е заемал.

Съдът намира, че в процесния случай са осъществени всички елементи от правопораждащия фактически състав на вземането на еднократно обезщетение по чл. 238 ЗМВР и за ищеца е възникнало претендираното от него право на обезщетение по този ред. Отказът на ответника да изплати обезщетението с мотив, че отношенията между страните следва да се уредят по реда на чл. 78 ЗДСл, не намира опора в закона.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на въззивника относно неприложението на чл. 238, ал. 1 ЗМВР по отношение на държавните служители в МВР по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР /2014 г. /, какъвто е бил ищеца към датата на трудовата злополука.

Съгласно разпоредбата на чл. 238, ал. 1 ЗМВР на служителите в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер десет месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и шест месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР урежда кои са категориите служители на МВР, сред които са и държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 КТ. Настоящият съдебен състав намира, че понятието "служители на МВР" е с по-широко значение от понятието "държавни служители" визирано в разпоредбата на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и се заключава, че държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР са също служители на МВР според изрично посоченото в чл. 142, ал. 1, изр. 1 ЗМВР и като такива имат право на обезщетение по чл. 238, ал. 1 ЗМВР.

Нещо повече, следва да се отбележи и че разпоредбата на чл. 238 ЗМВР е

специална и като такава изключва приложението на чл. 78 ЗДСл по отношение на държавните служители в МВР по чл 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, като освен това посочва и останалите служители на МВР, които имат право на обезщетение при наличие на трудова злополука, а именно и тези по чл. 142, ал. 1, т. 1 - държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението и чл. 142, ал. 1, т. 3 ЗМВР - лица, работещи по трудово правоотношение.

Във връзка с изложеното по-горе, следва да се посочи, че в съдебната практика не са налице колебания по тълкуването и прилагането на разпоредбите на чл. 142 и чл. 238 от ЗМВР. Съгласно чл. 142, ал. 2 със ЗМВР се урежда статутът на държавните служители по чл.142, ал.1, т. 1, а именно – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, а в разпоредбата на чл. 238 от него е предвиден специален ред за обезщетение на „служителите на МВР“ при претърпени телесни повреди при или по повод изпълнение на служебните им задължения. Кръгът на последните е очертан в разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от ЗМВР и обхваща, както вече посочената категория лица, така и държавните служители /чл. 142, ал. 1, т. 2/, какъвто е бил ищеца С. А. д - п към датата на настъпване на трудовата му злополука, и лицата, работещи по трудово правоотношение /чл. 142, ал. 1, т. 3 от ЗМВР/. Разпоредбите на закона са ясни, не са в противоречие една с друга, нито с разпоредбите на други закони /в този смисъл е Определение № 476/09.06.2022 г., постановено по гр.д. № 4842/2021 г. по описа на ВКС, ГО, IV г.о., което се споделя от настоящия съдебен състав/.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че за ищеца е възникнало претендираното вземане за еднократно обезщетение по реда на чл. 238, ал. 1 ЗМВР в размер на 6 месечни възнаграждения.

От заповед № 8121К-58/25.10.2017 г. на министъра на вътрешните работи, с която ищцата е назначена за държавен служител на длъжност „старши експерт“ в 01 сектор „Анализ и планиране“ към отдел „Информационно осигуряване, анализ и планиране“ при с (СДВР), се установява в производството, че уговореното месечно възнаграждение, дължимо в полза на служителя, е уговорено на 1200,00 лева.

Следователно предявеният иск се явява основателен и доказан до пълния предявен размер.

При доказаната основателност на предявения иск, настоящият съдебен състав намира, че следва да разгледа релевираното с отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на претенцията, заявена с исковата молба.

Съгласно чл. 239 ЗМВР обезщетенията по този закон се изплащат на базата на месечното възнаграждение, като за обезщетението по чл. 238 ЗМВР е относимо месечното възнаграждение, определено към датата на установяване на събитието по чл. 238 ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 238 от ЗМВР на служителите в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда.

Разпоредбите на чл. 238 от ЗМВР и на чл. 200 от КТ уреждат обезщетение на едни и същи вреди.

Доколкото в специалния закон /ЗМВР/ не е налице изрична уредба относно приложимия давностен срок, с който се погасява правото на вземане за обезщетение по чл. 238 ЗМВР, съдът намира, че следва да се приложат разпоредбите на Кодекса на труда по отношение погасителната давност, приложима за правото на обезщетение за вреди от трудова злополука.

Съгласно разпоредбата на чл.200 във връзка с чл.358, ал.1, т.3 вр. с ал.2, т.1 от КТ (в сила от 01.01.1987г.) за вреди от трудова злополука, причинили временна нетрудоспособност, 50% ТНР, инвалидност или смърт работодателят отговаря имуществено, независимо от това дали негов орган или друг негов работник има вина за настъпването им, като искът следва да се предяви до 3 години от деня, в който правото е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че искът с правно основания чл. 238, ал. 1 ЗМВР, следва да се предяви до 3 години от деня, в който правото на обезщетение по чл. 238 ЗМВР е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено.

В случая спецификата на правото предмет на иска, изисква за упражняването му да са се проявили всички предпоставки, които водят до възникването му и възможността на работника/служителя, съответно на наследниците му да го претендира. Според съда наличието на влязъл в сила индивидуален административен акт за приемане на злополуката за трудова е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя по чл. 200 КТ, респективно по чл. 238 ЗМВР. Настоящият съдебен състав приема, че трудовата злополука може да се установи само по предписания административен ред по чл. 57 и сл. от КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки. Такова установяване не може да се осъществи по общия исков гражданскоправен ред, включително и в производство по чл. 200 от КТ. Съдът приема, че влезлият в сила административен акт за установяването на трудовата злополука е елемент от фактическия състав за възникване правото на обезщетение за вреди от трудова злополука. В тази връзка, следва да се посочи, че издаването и стабилизирането на същия отнема време, като вземането за обезщетение възниква от момента на влизането в сила на този акт, т.е., че денят, в който влиза в сила разпореждането на съответното ТП на НОИ, с което злополуката е призната за трудова, е денят, в който правото по чл. 200 от КТ, респективно по чл. 238 ЗМВР, може да бъде упражнено най-рано и затова срокът по чл. 358, ал. 2, т. 2 от КТ, следва да започва да тече от момента на влизане в сила на административния акт за установяване на трудовата злополука /в този смисъл - Решение № 72/09.05.2018 г. по гр. д. № 3123/2017 г. на ВКС, III-то Г. О.; Решение № 119/12.07.2013 г. по гр. д. № 675/2012 г. на ВКС, IV-то Г. О.; Решение № 365/19.12.2013 г. по гр. д. № 1063/2012 г. на ВКС, IV-то Г. О.; Решение № 336/23.11.2012 г. по дело № 303/2012 г. на ВКС, III-то Г. О.; Решение № 298 по гр. д.п № 184/2012г. на ВКС, III-то Г. О.; Решение № 319 от 22.06.2010 г. по гр. д. № 204/2009 г. на III -то Г. О. на ВКС/.

Действително по делото няма конкретни данни за датата на влизане в сила

на разпореждане № 23447 от 17.06.2019 г., издадено на основание чл. 60, ал. 1 КСО, от длъжностно лице при ТП на НОИ – София - град, с което настъпилата с ищеца на 25.07.2018 г. злополука е призната за трудова по чл. 55, ал. 2 КСО. Същото разпореждане е постановено на 17.06.2019 г., като в него изрично е посочено, че подлежи на обжалване от заинтересованите лица пред директора на ТП на НОИ-София град, в 14-дневен срок от получаването му.

От друга страна, обаче, по делото няма данни и изложени твърдения горепосоченото разпореждане да е обжалвано от с. Нещо повече от представените и приобщени към доказателствения материал по делото писмо с вх. № 513в-1397/02.08.2019 г. и медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР, се установява в производството, че във връзка с разпореждане № 23447 от 17.06.2019 г., издадено на основание чл. 60, ал. 1 КСО, от длъжностно лице при ТП на НОИ – София – град и в изпълнение на разпоредбата на чл. 238, ал. 3 ЗМВР, предвиждаща, че видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, е определена Централна експертна лекарска комисия, която да определи вида на телесната повреда, получена от ищцата при процесната трудова злополука от 25.07.2018 г.

Както се посочи по-горе, спецификата на правото предмет на иска за заплащане на обезщетение по чл. 238 ЗМВР изисква за упражняването му да са се проявили всички предпоставки, които водят до възникването му и възможността на работника/служителя, съответно на наследниците му да го претендира.

Видно от разпоредбата на чл. 238 ЗМВР, същата предвижда право на обезщетение за служителите в МВР, когато те са претърпели средна или тежка телесна повреда, при или по повод изпълнение на служебните си задължения.

От горното следва извод, че предпоставка за възникването на правото на служителя да претендира обезщетението по чл. 238 ЗМВР е получените травматични увреждания при или по повод изпълнение на служебните си задължения, да са довели до причиняване на средна или тежка телесна повреда на служителя. Тоест предпоставка за възникването на правото на обезщетение по чл. 238 ЗМВР и за възникване възможността на служителя, съответно на наследниците му да го претендират, е влизане в законна сила на медицинското удостоверение на Централната експертна лекарска комисия /аргумент от разпоредбата на чл. 238, ал. 3 ЗМВР, предвиждаща, че видът на телесната повреда се определя именно от такава комисия и обстоятелството, че право на обезщетение по чл. 238 ЗМВР има само служител, който е претърпял увреждания, при или по повод изпълнение на служебните си задължения, които са довели до причиняване на средна или тежка телесна повреда на служителя/.

В случая медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР е издадено на 30.07.2019 г., като същото подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаването му пред Административен съд – София град.

Видно от отбелязванията върху медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР /виж гърба на л. 16 от

делото/, копие от същото е връчено лично на ищцата на 08.08.2019 г. Няма данни и събрани доказателства по делото ищцата или ответникът да са обжалвали медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР в законоустановения за това срок /СДВР, в лицето на заместник директора на същото, е уведомено за медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР на 02.08.2019 г., а ищцата е уведомена за същото медицинско удостоверение на 08.08.2019 г./, поради което се налага извод, че същото е влязло в сила, считано от 23.08.2019 г.

Предвид гореизложеното се налага извод, че най-късният момент, от който следва да се приеме по делото, че правото на ищеца за получаване на обезщетение по чл. 238 ЗМВР е могло да бъде упражнено, е датата 23.08.2019 г. Доколкото исковата молба е депозирана в съда на 02.03.2023 г., то претенцията на ищцата за сумата от 7200,00 лева, представляваща еднократно обезщетение в размер на 6 месечни брутни възнаграждения за претърпяна от нея, по повод изпълнение на служебни задължения, на 25.07.2018 г. в гр. София, бул. „Александър Стамболийски“, трудова злополука, изразяваща се в счупване на пателата на десен крак, представляваща средна телесна повреда, се явява погасена по давност.

Дори да се приеме, че медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР е получено от ищцата на 08.09.2019 г. или 18.09.2019 г. /доколкото датата на получаване е изписана на ръка/, то отново давностния срок за предявяване на процесния иск е бил изтекъл към момента на депозиране на исковата молба в съда. Видно от отбелязванията, извършени на гърба на медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР, същото безспорно е получено от ищцата през 2019 г., т.е., дори да се приеме, че това е станало на 31.12.2019 г. /най-късната възможна дата през 2019 г./, то медицинско удостоверение № 127/7 от 30.07.2019 г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР ще е влязло в законна сила на 15.01.2020 г., респективно от тази дата би бил моментът, от който следва да се приеме по делото, че правото на ищеца за получаване на обезщетение по чл. 238 ЗМВР е могло да бъде упражнено, предвид което и с оглед датата на депозиране на исковата молба в съда, претенцията отново щеше да се яви погасена по давност.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че възражението на ответника, че претенцията на ищцата е погасена по давност, се явява основателно, респективно, предявеният иск следва да се отхвърли изцяло.

По отношение разпределението на отговорността за разноски в производството пред СРС:

При този изход на спора право на разноски в настоящото производство има ответникът.

От името на ответникът се претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100,00 лева.

Предвид гореизложеното, с оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът С. А. д - п, ЕГН ***** следва да заплати на ответника с, с адрес: гр. София, ул. а I № 5, сумата от 100,00 лева, представляваща разноски за

юрисконсултско възнаграждение в исковото производство по гр.д. № 11344/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. А. д - п, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. Стрелбище, ул. Хайдушка поляна бл. 35А, вх. В, ет. 3, ап. 62 против с, с адрес: гр. София, ул. а I № 5 осъдителен иск, с с правно основание чл. чл. 238, ал. 1, предложение 2 от ЗМВР вр. 78, ал. 1 от ЗДСл.вр. чл. 200, ал. 1 КТ, за осъждането на с да заплати в полза на С. А. д – п сумата от **7200,00 лева**, представляваща еднократно обезщетение в размер на 6 месечни брутни възнаграждения за претърпяна от нея, по повод изпълнение на служебни задължения, на 25.07.2018 г. в гр. София, бул. „Александър Стамболийски“, трудова злополука, изразяваща се в счупване на пателата на десен крак, представляваща средна телесна повреда.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____